

CATALONIA

PUBLICACIO CATALANA

Redacció, Administració, Publicitat : 51, Rue de Douai - Paris-9e • Administrador : J. Torrents, C. Chèques Postaux 1231-58 - Paris

Dins una fase decisiva

EL nostre problema ha entrat en una fase decisiva. La política del «vol i dol» que els elements monàrquics espanyols iniciaven amb el manifest del Pretendent i les combinacions pseudo-democràtiques del general Franco s'esvaeixen en aclarir-se l'atmosfera internacional a conseqüència del triomf esclatant dels laboristes a Anglaterra. Les paraules del professor Laski, president del partit laborista: «Nosaltres estarem ara en condicions de ter justícia als nostres camarades espanyols», són no solament una promesa, són una esperança per al primer poble d'Europa vençut per les armes feixixtes i nacional-socialistes, que té escampats pel món, a més a més, molts milers dels seus fills.

La premsa falangista que animava els decaiguts ànims polítics amb l'auguri de la victòria del partit conservador a Anglaterra, s'ha vist sorpresa i contrariada pel triomf dels representants treballistes, però en el seu afany d'acomodació ha trobat que el Primer Attlee «era mig conservador» i que la política estrangera del nou govern anglès no canviaria la tradicional de la Gran Bretanya. Els qui han canviat són els falangistes, i Mr Attlee trobarà sorprenent, al menys, que els mateixos homes que el ruixaven de bombes quan visitava el front republicà juntament amb una delegació parlamentària anglesa, ara s'inclinin i s'ajupin, disposats a totes les concessions, a fi de mantenir-se al poder. Creiem que no ho trobarà *fair play*.

Guanyar temps era l'objectiu visible de la política franquista, que volia sostenir-se a base d'hipotecar l'economia nacional i de presentar-se com un possible aliat en una futura contesa entre les democràcies occidentals i la U.R.S.S. sobre la qual especulava. Aquest somni insensat desapareix ara també, perquè la unió indispensable i necessària entre les Nacions Unides es referma i consolida, en obrir-se la vella Albió a noves formes d'evolució social. La guerra que sembla també pròxima a esdevenir-se en llur criminal deliri els falangistes, d'una nova lluita entre els vencedors. Una nova era democràtica de comença i en ella no tenen lloc a ocupar els partidaris la «lògica de les pistoles», enemics del sufragi universal.

Que ningú no pensi en solucions fàcils, ni menys encara que els usurpadors de la llibertat dels pobles espanyols siguin capaços d'un gest patriòtic i desinteressat. Llur patriotisme els ha permès d'estar a les ordres d'uns governs estrangers, els supervivents dels quals seran jutjats com a criminals de guerra; de tolerar que la Gestapo i l'Ovra organitzessin serveis de repressió en el territori nacional; de tolerar la infiltració en l'Estat Major, dels nazis; i de lliurar l'economia del país a les potències totalitàries per a oferir-la més tard, en venda, a les democràcies occidentals. De llur desinterès parla prou eloqüentment el pressupost de l'Estat, en el qual s'han adjudicat un bon centenar de milions de pessetes, la disbauxa en què viuen i la misèria que entristeix tots els recones de les terres espanyoles.

La solució ha de venir de nosaltres mateixos, dels demòcrates espanyols que es troben a la Península i dels

qui en som fora. Cal donar vida a la convivència nacional, deixant al poble, a través del sufragi, la direcció política, i tots a la una hem de bastir una Pàtria justa, lliure i rica. Per aconseguir-ho, no hem d'oblidar els errors passats, ni hem de caure en els excessos dels nostres enemics; uns i altres ens han de servir de lliçó en la nova etapa política. En el moment en què s'inicia, quan de tot arreu se'ns mira, el que tothom desitja i el que nosaltres esperem plens de confiança, és que per damunt de les divergències doctrinals i de les incompatibilitats de persones, neixi una acció comuna de tots els demòcrates espanyols que expliqui al món que els homes que s'oposaren a la profanació feixista de llur territori són capaços també de sentir-se germans. En les nostres mans es troba una Espanya rejuenida, forta i democràtica, en la qual tots els pobles hispànics cooperin lliurement a la seva grandesa.

GOVERN CATALA

Un comunicat de la Presidència de la Generalitat de Catalunya anuncia la constitució d'un govern català a l'exili.

El senyor Carles Pi i Sunyer, ex-President del Consell, ha cregut que havia de renunciar a la missió que li havia estat confiada de constituir el nou Govern, i és el President de la Generalitat senyor Josep Irla que assumeix personalment la Presidència del nou Gabinet. El senyor Josep Irla, ex-President del Parlament de Catalunya, ha recollit en novembre de 1940 la successió del plorat President Companys, afusellat per Franco a Montjuïc.

El nou Consell està compost com segueix :

President : senyor JOSEP IRLA

Consellers :
els senyors

POMPEU FABRA

catedràtic, president de l'Institut d'Estudis Catalans

CARLES PI I SUNYER

ex-conseller primer, membre del partit Esquerra Republicana de Catalunya

ANTONI ROVIRA I VIRGILI

historiador, president del Parlament de Catalunya

JOSEP CARNER

escriptor, ministre plenipotenciari, ex-conseller de l'ambaixada d'Espanya a París

JOAN COMORERA

periodista, secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya

JOSEP XIRAU

catedràtic i ex-diputat

Aquest Govern restringit, compost de personalitats representatives que gaudeixen d'un prestigi incontestable en la vida política i intel·lectual de Catalunya, ha estat constituït amb un objectiu d'unitat nacional catalana. Amb aquest mateix propòsit, el President Irla es reserva de sol·licitar, en hora oportuna, nous concursos.